

РЕШЕНИЕ

№ 5143

гр. София, 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **9294** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Б. Г. Г., чрез пълномощника си адв. А. срещу Решение № Ж-331/2016г. от 28.05.2019г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което жалба с рег. № Ж-331/04.08.2016г. в частта, насочена срещу А. А. Р. е приета за процесуално недопустима, а в останалата част е оставена без уважение, като неоснователна и са й възложени сторените от Технически университет - С. /ТУ/ разноски в размер на 500 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.
Жалбоподателят оспорва решението на КЗЛД, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и материалния закон. Посочва се, че по делото не се е спорно обстоятелството, че жалб. Г. и А. Р. са подали документи за участие в конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ в професионално направление 5.13 Общо инженерство и научна специалност „Ергономия и промишлен дизайн“, обявен от Технически университет – С., като на заседание на Научното жури /НЖ/ било прието, че последният не покрива минималните изисквания за заемането ѝ. По този повод Ал. Р. депозирал възражение до ректора на ТУ-С., НЖ, ФС и К. на българските дизайнери с вх. № 21-00-190/28.04.2016г., в което посочил номерата на дипломата за висше образование и приложението към нея с рег. № 777/25.15.2020г. с рег. № 040023/ТУ, СФ от специализация „Фирмен мениджмънт“ на жалбоподателката. В жалбата се навеждат доводи, че чрез депозиране на възражението Ал. Р. е разпространил личните данни на

Б. Г. – номерата на документите ѝ за висше образование, без да има нейното съгласие за това. Сочи се, че неправилно КЗЛД е приела, че Ал. Р. като физическо лице няма качеството на администратор на лични данни, с мотива, че същите са използвани за лични цели за подаване на възражение, тъй като личните данни на Б.Г. са станали достояние на неограничен кръг лица, вкл. членовете на НЖ и К. на българските дизайнери, за което последната не е давала своето съгласие. Навеждат се доводи, че личните данни са били ползвани във връзка със служебното положение на Ал.Р., откъдето се достига до извода, че те не са свързани с лична дейност, както е приела КЗЛД. В жалбата се посочва, че по преписката не е установено кое лице, по какви причини и цел е предоставил личните данни по смисъла на чл.2, ал.2 от ЗЗЛД на Б.Г. на Ал. Р.. Сочи се, че ТУ-С. не е предприел съответните организационни мерки за защита данните на жалбоподателката от неправомерен достъп и обработването им от страна на Ал.Р., който ги е разпространил. Неосъществяването на контрол от страна на ответника по отношение защита на личните данни се установявало и от отговора на ТУ по заявлението на Б.Г. да ѝ бъдат върнати всички депозирани от нея документи. Сочи се, че по преписката не е установено кога и къде Ал. Р. се е снабдил с личните данни на жалбоподателката, което отново сочело, че администратора на лични данни не е предприел необходимите мерки за тяхната защита, което е в нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗДЛ и обуславя понасянето на административнонаказателна отговорност по чл.42, ал.9 от ЗЗЛД. По-нататък се навеждат доводи, че макар и Б.Г. да е призована на заседанието на КЗЛД на 17.04.2019г., в съобщението за това не било посочено каква е била разпределената доказателствена тежест в производството, както и дали и какви доказателства следва да депозира, което представлявало особено съществено процесуално нарушение, сочещо липса на безпристрастност от страна на членовете на КЗЛД. Посочва се, че неправилно КЗЛД е определила размера на претендираните от ответника разноски, алтернативно се прави искане за намаляването им. Жалбоподателя моли процесното решение на КЗЛД да бъде отменено, и вместо него да бъде поставено друго, с което жалбата да бъде уважена, а на виновните лица да бъде ангажирана административнонаказателна отговорност за нарушение по ЗЗЛД и Регламент /ЕС/ 2016/679, претендират се разноски, сторени в съдебното производство и това, провело се пред КЗЛД.

В съдебно заседание жалб. Б.Г. не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата, моли решението на КЗЛД да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Моли за присъждане на разноски, съгласно представен списък. В депозирани писмени бележки по същество на делото се релевират сходни с посочените в жалбата аргументи.

Ответника – Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/ редовно уведомена, не се представлява. В депозирано писмено становище моли оспореното решение да бъде потвърдено изцяло, като правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган, в предвидената законова форма, без допуснати нарушения на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон. Сочи се, че твърденията на Б.Г., че личните ѝ данни са били предоставени от ТУ-С., са оспорени пред КЗЛД и последната не е представила доказателства в подкрепа на тази си позиция. Посочва се, че по делото не са ангажирани данни, относно изложеното в жалбата, както и такива за твърдяното нарушение, въпреки че доказателствената тежест се носи от жалбоподателката, за което е била изрично уведомена. Претендират се разноски за юрисконсулско възнаграждение, алтернативно се прави възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на Б. Г..

Заинтересованите страни – Технически университет – С. и А. А. Р. редовно призовани, не се явяват и не изпращат процесуален представител, не депозират становище по същество на делото.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща процесуален представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № Ж-331/04.08.2016г. на Б. Г. Г. за това, че личните й данни – номера на диплома за висше магистърско образование, със специалност „Индустриален мениджмънт“, специализация „Фирмен мениджмънт“ с рег. №777/25.15.2000г. и номера на приложението към нея с рег. № 040023, ТУ-С., СФ, са разпространени чрез подаване на възражение от страна на А. Р. до ръководния състав на ТУ-С., НЖ и К. на българските дизайнери, посредством неправомерното им предоставяне от страна на ТУ. В жалбата е посочено, че жалб. Г. участвала в конкурс за заемане на длъжността „доцент“ в професионално направление 5.13 Общо инженерство и научна специалност „Ергономия промишлен дизайн“, обявен в ДВ бр.89/17.11.2015г. от ТУ и е представила изискуемите се документи. В същия конкурс участвал и А. Р., който предоставил допълнителни документи пред Научното жури, назначено със заповед № ОЖ-77/22.01.2016г., изменена със заповед № ОЖ-133/26.02.2019г. на ректора на ТУ. На заседание на НЖ, проведено се на 20.04.2016г. било взето решение, че Ал. Р. не покрива минималните изискванията за заемане на длъжността, поради което същият депозирал възражение вх. № 21-00-190/28.04.2019г., адресирано до Ректора на ТУ, НЖ, Факултетния съвет на МФ при ТУ и К. на българските дизайнери, където освен имената на жалб. Г. били посочени номера на дипломата й за висше образование рег. №777/25.15.2000г., със специалност „Индустриален мениджмънт“, специализация „Фирмен мениджмънт“ и номера на приложението към нея с рег. № 040023, ТУ-С.. В жалбата си Б.Г. посочила, че номерата на дипломата за завършено магистърско образование и приложението към нея не се публично достъпни, предоставила ги е на ТУ, по повод участието си в конкурса, не е давала съгласие те да бъдат разпространявани и предоставяни на трети лица, в случая Ал. Р.. Жалб. Г. твърди, че е налице неправомерно обработване на личните й данни от стана на ТУ и Ал.Р., който ги е разпространил до неограничен кръг лица, чрез подаване на възражение и до К. на българските дизайнери.

Към жалбата били приложени относими доказателства.

Във връзка с така подадената жалба с писмо изх. № Ж-331/2016г.#1/07.12.2018г., на основание чл. 36 от АПК, на Ректора на ТУ е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да предостави относими доказателства. В определения от административния орган срок със становище вх. № Ж-331#2/16/17.12.2018г. Ректора на ТУ посочил, че при проведения конкурс не бил избран кандидат, вследствие на което жалб. Г. подала сигнал до Министерство на образованието и науката, Административен съд – София град, Ректора на ТУ, Етичната комисия при ТУ и зам.ректора на Академичен състав и координация на ТУ. В резултат жалбата, адресирана до МОН, Ректора на ТУ изпратил отговор, който бил приет без възражения; жалбата, депозирана до съда била отхвърлена с влязло в сила решение на Върховния административен съд по адм.дело № 1777/2017г.; Етичната

комисия при ТУ излязла със становище, че жалб.Г. и Ал.Р. са допуснали нарушения на Етичния кодекс на ТУ, с предложение да им бъде наложена „Бележка“ пред заседание на Факултетния съвет на Машиностроителния факултет на ТУ. При извършена вътрешна проверка било констатирано, че ТУ не е предоставил лични данни и документи, съдържащи лични данни на кандидатите в конкурса на трети лица. Тези документи били представени на Научното жури, като при извършена вътрешна проверка било установено, че никой от неговите членове не е предоставил лични данни и документи, съдържащи лични данни на кандидатите по конкурса на други лица. При тази хронология в становището си до КЗЛД, ТУ посочил, че процесното възражение, изготвено и изпратено от Ал. Р. е с цел защита на легитимен интерес, в лично качество и доколкото са колеги с Б. Г. в една и съща катедра, е възможно да са обменяли информация помежду си в лично качество. По-нататък е възприето становището, че в жалбата на Б.Г. няма твърдения, че Ал.Р. е придобил и разпространил копие от дипломата и приложението към нея, поради което номерата на тези документи не представляват лични данни по смисъла на ЗЗЛД, още повече, че чрез общодостъпния сайт на Националния център за информация и документация /Н./ може да бъде получена информация за номера и датата на дипломата и протокол, номер и дата относно образователната степен „доктор“. Сочи се, че след като и жалб.Г. в жалбата си до КЗЛД твърди, че в процесното възражение не са посочени коректно, както номера на дипломата, така и приложението към нея, посочените данни не могат да бъдат възприети за лични. В заключение е посочено, че ТУ е спазил изискванията на ЗЗЛД, Наредба №1 от 30.01.2013г. за минималното ниво на технически и организационни мерки и допустимия вид защита на личните данни и Регламент /ЕС/ 2016/679 /Регламента/. Приложили цитираните в становището документи.

На 27.02.2019г. било проведено заседание на КЗЛД, взето единодушно решение-проект по жалбата на Б. Г. и прието становището на Дирекция „Правни производства и надзор“, като жалбата била обявена за допустима по отношение на ТУ - С. и за недопустима по отношение на Ал.Р., били конституирани страните в производството – Б.Г. и ТУ и заинтересована страна – А.Р., било насрочено заседание по разглеждане на жалбата.

С писмо с изх. № Ж-331/2016г#7/05.03.2019г. Ал. Р. бил уведомен за образуваното пред КЗЛД производство, конституираните страни по него, за приетата за недопустима жалбата в частта ѝ относно твърденията за неправомерно обработване на лични данни от негова страна, с посочване датата и часа на насроченото заседание и указание, че в 7-мо дневен срок може да представи писмено становище по жалбата и относими към случая доказателства.

С писмо с изх. № Ж-331/2016г#8/05.03.2019г. ТУ бил уведомен, че на свое заседание от 27.02.2019г. Комисията е приела за недопустима жалбата в частта ѝ относно твърденията за неправомерно обработване на лични данни от страна на Ал. Р. и допустима в останалата ѝ част, с посочване на конституираните в производството страни и насроченото за 17.04.2019г. от 13,00 часа заседание.

С писмо с изх. № Ж-331/2016г#8/05.03.2019г. КЗЛД Б. Г. била уведомена, че на проведеното на 27.02.2019г. заседание Комисията е приела за недопустима жалбата в частта ѝ, относно твърденията за неправомерно обработване на лични данни от страна на Ал. Р. и допустима в останалата ѝ част, с посочване на конституираните в производството страни и насроченото за 17.04.2019г. от 13,00 часа заседание. Със

същото писмо Б.Г. била уведомена, че ответната страна е депозирала писмено становище по случая, ведно с доказателства и с оглед разпределяне на доказателствената тежест в процеса, следва най-късно до деня на откритото заседание да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, изложени в жалбата.

На 22.08.2019г. за времето от 10,45 до 11,15 часа, в сградата на КЗЛД, жалб. Г. се запознала с материалите, находящи се в административната преписка по жалбата й.

С писмо с изх. № Ж-331/2016г. #13/12.04.2020г. на жалб. Г. било предоставено поисканото от нея заверено ксерокопие на депозираното от ответната страна писмено становище, ведно с приложените към нея доказателства.

На 12.04.2020г., на основание чл.26, ал.2, вр.чл.61, ал.3 от АПК на интернет страницата на КЗЛД било публикуван съобщение до Ал. Р., с което го уведомили за насроченото за 17.04.2019г. от 13,00 часа заседание, като заинтересована страна по жалба № Ж-331/04.08.2016г., с указание, че до тази дата следва да депозира писмено становище по изложените в нея твърдения. Съобщението било снето на 18.04.2019г.

На 17.04.2019г. КЗЛД провела заседание по жалбата, с участието на жалбоподателката, адв. А. и адв. С., последната като упълномощен представител на ТУ.

На 28.05.2019г. КЗЛД постановила решение, подписано с особено мнение от член на състава – М.М., с което на основание чл.27, ал.2, т.6 от АПК, вр.чл.2, пар.2, б.“в“ от Регламента приела жалбата на Б. Г. за процесуално недопустима в частта й, насочена срещу Ал. Р. и прекратила образуваното производство по тази част от жалбата, оставила без уважение жалбата в останалата й част и на основание чл. 47, ал.2, изр.2 от АПК, вр. чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Б. Г. възложила сторените от ТУ разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

По отношение недопустимостта на жалбата срещу Ал.Р. Комисията е приела, че същият като физическо лице няма качеството на администратор или обработващ личните данни на жалбоподателката, тъй като извън материалния обхват на Регламента и ЗЗЛД е обработването на лични данни от физически лица за изцяло лична дейност или дейност в рамките на домакинството, която няма връзка с професионална ли търговска дейност, тъй като в случая процесното възражение се касае до нарушени права. С тези аргументи и в съответствие с чл.1, ал.9 от ЗЗЛД /приложим към датата на извършване на твърдяното нарушение/, съответно чл.2, пар.2, б.“в“ от Регламента Комисията е приела, че Ал.Р. като физическо лице няма качеството на администратор или обработващ личните данни на жалбоподателката, тъй като е обработил личните й за изцяло лична дейност, каквато е подаването на възражение срещу конкурсна процедура, в която Ал. Р. е участвал.

По отношение неоснователността на жалбата, насочена срещу ТУ, КЗЛД е приела, че твърденията на жалбоподателката относно предоставяне на личните й данни от страна на ТУ на Ал.Р., са оспорени от ответната страна и макар същата да е била уведомена за разпределянето на доказателствената тежест в процеса, не е ангажирала доказателства в тяхна подкрепа, поради което я оставила без уважение.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, а по същество за неоснователна, поради следните съображения:

Съгласно чл.6, ал.1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични

данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл.10, ал.1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл.38 ЗЗЛД/ и отделно на нейните членове /чл.12 вр. чл.43 ЗЗЛД/. Съгласно чл.7, ал.1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове като според чл.9, ал.3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 28.05.2019г., на което са присъствали председателя и трима членове и с мнозинство от два гласа е подписан оспорения акт /чл.7, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.4, ал.1 и чл.8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/. Спазена е установената писмена форма, доколкото оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

От събраните по делото доказателства Комисията законосъобразно е установила, че жалбата е подадена от Б.Г., срещу Ал.Р. като физическо лице, в законоустановения срок, но срещу действия, които не представляват нарушения на материалния закон, тъй като не са извършени от лице - администратор на лични данни, съгласно [чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД](#). Правилно Комисията е приела, че ЗЗЛД и Регламента не се прилагат за обработването на лични данни от физически лица за техни лични или домашни нужди, като се има предвид, че те са посочени във възражение срещу конкурсната процедура, изходящо от лице, участващо в нея и като такова имащо легитимен интерес да се противопоставя на без/действията на конкурсната комисия. Липсват доказателства по преписката, от които да е видно, че именно ТУ-С., като администратор на лични данни е предоставил личните данни на жалб. Г. на Ал.Р.. Възможни са различни хипотези, като например сам да се е запознал с конкурсната документация без знанието на ТУ, съответно да се сдобил с номера на дипломата от общодостъпния Национален център за информация и документация и др.действия, за които по делото не са налични доказателства. По аргумент от чл. 1, ал. 9 от ЗЗЛД, респективно чл. 2, § 2, буква „в“ от Общия регламент за защита на личните данни,

жалбата е процесуално недопустима в частта ѝ насочена срещу Ал.Р. - физическо лице, доколкото няма качеството на администратор или обработващ личните данни на жалбоподателката, тъй като Регламента не се прилага по отношение на физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания. Както вече беше посочено по-горе настоящия съдебен състав приема, че личните данни на Б.Г. са използвани от Ал.Р. по лични причини, посредством упражняване право на подаване на възразение, като участник в конкурсната процедура за академична длъжност „доцент“ при ТУ-С.. В обобщение по делото няма данни по какъв начин Ал.Р. е узнал номера на дипломата и приложението към нея на Б.Г., както и те да са му предоставени от ответника, поради което правилно Комисията е преценила, че жалбата на последната е недоказана, доколкото не е установено неправомерно обработване на лични данни от страна на ТУ-С..

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.1 АПК, административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Доколкото обаче в случая се касае за отрицателен факт – липсата на основание за обработване на лични данни, върху административния орган не пада доказателствена тежест, тъй като би се стигнало до доказване на отрицателни факти, което е недопустимо. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя не се споделят от съда, който ги намира за неоснователни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, тъй като жалбоподателят не доказва съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Изрично в писмо с изх. № Ж-331/2016#9/05.03.2019г. КЗЛД е указала на жалб.Г., че следва най-късно до датата на откритото заседание да представи доказателства в подкрепа на наведените в жалбата твърдения, поради което не може да се възприеме оплакването, че липсва разпределение на доказателствената тежест. Настоящият състав намира, че от събраните по делото доказателства не се установява ТУ-С. да е предоставил лични данни на жалбоподателя на трети лица. Видно от събраните доказателства в хода на административното производство, от представения доклад от зам.ректор на АС и К на ТУ-С. и становище от ТУ-С. не са установени нарушения на регламентиранияте законови задължения, вкл. инструкцията за защита на лични данни в ТУ-С. и Наредба №1/30.01.2013. за

минималното ниво на технически и организационни мерки и допустимия вид защита на личните данни. По проведеното административно производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че именно ТУ-С. е използвал неправомерно или е разпространил личните й данни на трети лица. По правилата за разпределение на доказателствената тежест в тежест на жалбоподателя е да установи фактите и обстоятелствата, които твърди, а съответно отрицателни факти не се доказват. В случая ТУ-С. отрича да е предоставял данните, а жалб. Б. Г. не е ангажирала доказателства в подкрепа на това твърдение. В тази връзка е законосъобразен изводът на Комисията за недоказаност на жалбата. С оглед установените по делото обстоятелства настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите, направени от административния орган в хода на производството и изложени в мотивите на оспорения акт. В производството пред съда не бяха ангажирани доказателства, от които да може да бъде направен извод, че личните данни на Б.Г. са обработени неправомерно от страна на ТУ-С. и са станали достояние на неограничен кръг лица. Оспореното решение е издадено от КЗЛД в рамките на предоставената й от закона компетентност, при изяснени всички релевантни към спора обстоятелства.

Не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на жалба с вх. № Ж-331/04.08.2016г. срещу Ал.Р. и ТУ-С.. С решение от проведено заседание, обективизирано в протокол № 10/27.02.2019г., жалбата е обявена за допустима по отношение на ТУ-С. и недопустима по отношение на Ал.Р., конституирани са страните в производството и е предвидено разглеждането на спора по същество. Спазена е разпоредбата на чл. 40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, назначава експерти и призовава, както и извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. Правото на защита на жалбоподателя, редовно уведомен за откритото заседание пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на КЗЛД, чл. 34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/.

Приложените по делото препис-извлечения на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 27.02.2019г. и 17.04.2019г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, не/явилите се заинтересовани лица, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. Оспореното решение е взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 28.05.2019г. За да отхвърли жалбата на Б.Г. КЗЛД се е позовала на липсата на ангажирани доказателства за твърдяното нарушение, поради което жалбата е оставена без уважение. Поради това и не са наложени предвидените в закона санкции. Тук следва да се посочи, че е недопустимо искането на процесуалния представител на Б.Г. съдът да потърси на виновните лица административнонаказателна отговорност за допуснати нарушения по ЗЗЛД и Регламента, доколкото съдът не разполага с такова правомощие. Съгласно чл. 42 от ЗЗЛД и във връзка с гореизложеното с такова правомощие разполага КЗЛД в случаите, когато установи съответно нарушение на разпоредбите на ЗЗЛД. След като не е установила такова нарушение, съответно Комисията не е наложила и санкция, като законосъобразността на това решение се цени в производството по оспорването на акта, което е предмет и на настоящото дело. За съда обаче не съществува самостоятелно правомощие да наложи посочената санкция.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административния орган не е изпълнил задължението си, регламентирано в чл.9, ал.1 и ал.2 и чл.36 АПК да събере всички доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата на Б.Г. твърдения. Комисията разглежда жалби срещу актове нарушаващи правата на физическите лица, както и жалби на трети лица, съгласно [чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД](#) /в относимата редакция ДВ бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 01.01.2014 г./.

Съгласно чл. 47, ал. 2 от АПК на лице по чл. 44, ал. 3, което има адрес в друга община и се е явило лично по призовка извън случаите по чл. 46, ал. 1, се признават пътни и други разходи, като същите разходи се признават и при личното явяване на страна, когато производството е открито по искане на друга страна или по служебен път, както и искането

за признаване на разходите се отправя до органа, водещ производството, преди издаване на акта, а разходите се признават по нормативи, определени от министъра на финансите. В конкретната хипотеза искането за признаване на направени разходи в административното производство е отправено от конституираната като ответна страна – ТУ-С. в хода на проведеното пред Комисията заседание на 17.04.2019г. За да са налице законовите предпоставки за прилагане на нормата на чл. 47, ал. 2, изр. второ от АПК и да се уважи направено от страната искане за признаване на разноси, в това число и адвокатско възнаграждение, то следва не само искането да е направено от страна, която няма качеството на жалбоподател в административното производство и не е инициирала същото, каквато безспорно в процесния случай е бил ТУ-С., но и страната, която прави искането за признаване на разноските да се е явила лично пред административния орган, което в случая е налице. Видно от приложената по делото административна преписка в административното производство по издаване на оспореното решение – ТУ-С., чрез лицето, което я представлява – адв.С. се е явила лично в КЗЛД. Липсват основания за ревизиране размера на определените от КЗЛД разноси за процесуално представителство от страна на ТУ-С., тъй като те са в минималната на предвидения в чл. 8, ал.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения граница.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде отхвърлена. Предвид изложеното, правилно е прието в оспореното решение на Комисията, че с оглед на целите на специалния закон - [ЗЗЛД](#), не са доказани извършени нарушения от страна на ТУ-С. по неправомерно обработване на личните данни на жалбоподателя, а в частта насочена срещу А. Р. е недопустима. Решението на КЗЛД е законосъобразно, като постановено при спазване на административнопроизводствените правила, съответстващо на разпоредбите на материалния закон и на неговата цел и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, вр.чл.78 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноси следва да бъде уважено, съобразно вида и обема на осъществената по него юрисконсултска защита в минималния размер - 100 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. Г., чрез пълномощника си адв. А. срещу Решение № Ж-331/2016г. от 28.05.2019г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Б. Г. Г. [ЕГН], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: